

Joan Coromines, més enllà de la llengua

ARXIU / DOMÈNEC UMBERT

La societat catalana ha coincidit a lamentar la mort de Joan Coromines. Aquests dies s'ha destacat el seu paper com a filòleg, però algunes veus també n'han recordat el ferm patriotisme.

ORIOI CORTACANS

Joan Coromines va morir la setmana passada en la fi d'una cursa contra rellotge per acabar el seu llegat filològic. Arribà a temps.

De seguida des d'àmbits diversos es va lamentar profundament la pèrdua d'aquest erudit, encara que sobretot en van destacar la faceta científica, i van deixar en segon terme el seu tarannà nacionalista. Així es van manifestar els partits polítics, tot i que IC-EV, per boca d'Ignasi Riera, va posar especial èmfasi en la "bel·ligerància" de Coromines "contra les patums de la filologia catalana de postguerra", cosa que també recorda el comunicat del PP de Catalunya, destacant les "*rencilles acadèmiques en su propia tierra*". El president d'aquest partit, Alberto Fernández Díaz, titlla Coromines d'"espanyol il·lustre" i assegura que el *Diccionario Etimológico de la Lengua Española* és la gran obra del filòleg i que com que també és autor de *L'Onomasticon Cataloniae*, això "demostra la germandat i compatibilitat d'aquestes dues llengües".

Contràriament, una de les

veus que més ha insistit en la dimensió total de Coromines ha estat el president d'ERC, Jordi Carbonell. En unes declaracions a *EL TEMPS*, Carbonell ha volgut destacar que Joan Coromines "no va ser només, tot i ser importantíssim, un gran lingüista, va ser també un home de lluita per la pàtria catalana que concebia clarament conformada pel conjunt dels Països Catalans, que havia recorregut de cap a cap". Carbonell insisteix en alguns aspectes de Coromines que aquests dies no han tingut gaire ressò, "ell va ser l'home del Complot del Garraf contra Alfons XII, organitzat per Estat Català, cosa que el lliga amb l'home més representatiu de la Catalunya resistent dels anys 20, Francesc Macià, i que el va dur al seu primer exili".

Per a Carbonell, Coromines també és l'home de la "lluita per la llibertat del seu país en la guerra contra Franco, que el portà al segon exili; i el de les afirmacions públiques de la seva convicció nacional, com la intervenció en l'acte final del Congrés Internacional de Lingüística Romànica de 1953, on blasrà la persecució del català". El president

Des de la mort de l'ex-president Josep Tarradellas, que no s'havia instal·lat cap capella ardent al Palau de la Generalitat.

d'ERC destaca sobretot que Coromines "imbueix la seva tasca científica del seu esperit nacional conseqüent i complet: podem dir que ell defensà la independència de la llengua (recordem l'agressió conceptual de determinats romanistes espanyols, no només la pura repressió política) i de la nació completa".

Pel que fa a les picabaralles amb l'IEC, Carbonell, que coneix Coromines el 1952, recorda que el filòleg "sempre va tenir respecte per l'Institut i va elogiar gent del IEC com Joan Bastardes".

SUMARI

País 10

Societat 11

Economia 12

Internacional 14